

Lá thư gửi chị

ĐỜI SỐNG THỊ THÀNH

(*Nên hay không nên phá thai*)

Tảo Giang

Chị Hai thương mến!

Hồi chiều đi học về, em nhận được thư chị từ quê gửi lên, em mừng quýnh! Vội đọc ngấu nghiến để biết tình hình gia đình mình và những gì chị nhắn nhủ, xong mới thay quần áo đi ăn cơm sau.

Em đã bảo chị đừng gửi gì cho em thêm nữa, mọi thứ em thấy đủ cả; em sống không se sua đua đòi, em biết tri túc mọi thứ và em nhớ lời chị dặn: “**Bớt dục vọng, tăng tình thương**” trong mọi hoàn cảnh. Ấy vậy mà chị vẫn cứ gửi quà cho em làm gì chứ. Trong lúc ba mẹ đã già cả mà mình chị thì quần quật làm lụng suốt ngày; một nắng hai sương mới góp nhặt được củ khoai, cái bắp, hột lúa... Nghĩ đến đây, em cảm thấy chua xót! mà thương cho hoàn cảnh nhà mình không khá giả gì, khiến chị phải chật chiu từng đồng để nuôi cha mẹ và cho em ăn học. Rồi đây, trên đường đời vạn nẻo, không biết em có làm được gì để khỏi phụ lòng cha mẹ và hoài vọng của chị đối với em không.

Chị Hai à! kỳ Tam cá nguyệt vừa rồi em được nhà trường khen ngợi mọi mặt đều khả quan, vậy tin để chị và ba má biết mừng, em còn được bầu làm trưởng lớp nữa. Tuy là sinh viên, tuổi không còn bé bỏng gì nhưng chúng cũng phá phách dữ lắm, đôi khi em cũng phải cứng rắn và làm nghiêm đây chị ạ!

Tuần lễ vừa rồi, nhà trường có tổ chức buổi thảo luận về đề tài: Nên hay không nên phá thai! Lớp em chia làm 4 nhóm, em phụ trách một nhóm gồm 8 sinh viên nữ với 3

sinh viên nam. Dem nhau ra bãi cỏ ngồi thành vòng tròn dưới gốc cây đại thụ. Em mở đầu buổi thảo luận:

- Mời các anh chị phát biểu theo quan điểm của mình về chủ đề: ‘Nên hay không nên phá thai!’ Và tại sao?

Một phút im lặng, không ai chịu đột phá trước, nên em gợi ý:

- Đề nghị anh Khánh phát biểu trước để nhóm làm chất xúc tác sẽ có ý kiến tiếp theo.

Khánh thường mau mắn và hoạt bát trước mặt đám con gái, nên anh ta nói:

- Việc này của phụ nữ, chứ con trai có “bầu” được đâu mà có ý kiến cho đặng, hoặc có ý kiến đi nữa thì cũng không chính xác bằng chính chị em phái nữ phát biểu mới đúng.

Thấy Khánh nói có lý, cô Hòa lên tiếng:

- Anh Khánh nói không sai, cho nên chị em chúng ta nên tham gia bàn luận và phân tích cho sâu sát vấn đề, ngõ hầu đóng góp tiếng nói thiết thực cho xã hội chúng ta nói chung và cho chính bản thân chúng mình nói riêng. Phần tôi, xin có ý kiến: -Chúng ta phải đứng về nhiều phương diện để xét một vấn đề này mới được. Chẳng hạn về tuổi tác, về kinh tế, về luân lý truyền thống của mỗi gia đình và về phong tục tập quán của mỗi dân tộc khác nhau.v.v..

Con Vân tham gia ý kiến:

- Bạn Hòa nói đúng, về kinh tế của các nước nghèo khó, chậm tiến lạc hậu, dân số đông, diện tích đất đai hẹp, nhất là chế độ chính trị tập trung vào những tên bạo chúa, chúng thống soái toàn bộ, nên không thể phát triển được. Nền kinh tế của những nước này mà sinh đẻ có mạng thì lấy gì nuôi. Mà sự sinh đẻ không quan trọng bằng sự nuôi dưỡng một trẻ sơ sinh cho đến khi trưởng thành còn quan trọng hơn nhiều.

Con Hải tiếp lời:

- Cô Vân chí lý, đừng nhìn đâu xa, chúng ta thử ngoái đầu lại cố hương và nhìn sâu vào tận đáy của xã hội thì sẽ thấy: Những em bé 5-10 tuổi đeo cái bao cát leo lên đồng rác từ thành phố thả ra, cào bới tìm kiếm những thứ gì có thể ăn được... Tồi chui vào gầm cầu, gốc cây công viên, vỉa hè đường phố hay sạp ngoài chợ ló mắt tờ báo hay mảnh bao bố để nằm ngủ qua đêm. Những em nào may mắn hơn thì được những “tay anh chị” kết nạp vào “Băng trộm cướp”, được chúng đưa vào lò heo Chanh Hung hoặc khu Chợ Cầu Muối huấn luyện cách móc túi, cướp giật và cách chạy chôn, nhất là học kỹ luật khi cướp, móc được bao nhiêu phải nộp cho đại ca tất

cả. Rồi đại ca phát cho bao nhiêu được hưởng bấy nhiêu, nếu ăn bớt sẽ bị chúng đánh đập và hành hạ vô cùng tàn nhẫn...

Em lên tiếng hỏi:

- Bạn Hải có thể cho nhóm biết những em bé đó từ đâu đến và là ai?

Hải trả lời như một nhà xã hội học đang điều tra nội vụ:

- Xin thưa, đại đa số là những em bé không cha không mẹ, không có ai để nương tựa, số còn lại là những em bỏ nhà đi hoang vì cha mẹ không thể kiếm sống được cho cả gia đình đông con. Cả nhóm nghe nhỏ Hải trình bày hình như bị một luồng gió heo may lạnh buốt từ phương Bắc thổi vào lòng, khiến phải rùng mình vì cảm thấy đắng cay cho một kiếp người chị Hai ạ! Một phút yên lặng.

(Hình ảnh nạn nhân mãn)

Em hỏi:

- Kia! các bạn thảo luận tiếp đi chứ. Tuấn, một nam sinh làm lý ít nói, nhưng khi nói thì có những câu chín chắn và ý nhị.

Anh ta thông thả lên tiếng:

- Theo Tuấn nghĩ, thì những em bé đó lớn lên sẽ đi vào hai khuynh hướng. Hoặc là cố leo lên khỏi miệng vực sâu, hoặc là tụt xuống sâu hơn nữa. Những em ngoi lên được chắc không nhiều, còn đa số thì sẽ trở thành những tên bất lương; chuyên quậy phá xã hội, làm mất an ninh xóm làng; chúng trộm cắp, tống tiền, cướp của giết người... Tuấn xin tiếp lời bạn Hải vừa rồi: -Ồ đâu ra những em bé mồ côi đó ư? Phải chăng từ những cô gái mang thai ngoài ý muốn. Chẳng hạn vì nhẹ dạ nghe những lời tán tỉnh của những chàng cũng nhẹ dạ như nàng! Thế là đẻ xong, gói thai nhi đem ra chợ hay chỗ vắng vẻ bỏ đó, để ai vì thương tâm mang về nuôi cho đến khi không còn đủ khả năng được nữa thì đẩy em bé ra ngoài lề xã hội...

Tuấn vừa ngừng thì nhỏ Hòa tiếp lời:

- Hòa xin phụ họa với Tuấn là: Còn trường hợp những gia đình danh gia vọng tộc, nặng ý thức phong kiến thời xưa mà có con gái chưa hoang thì cũng hành xử tương tự. Nhất là những cô bé chưa tới tuổi làm mẹ đã sớm có bầu, và những người đàn bà: “không chồng mà chửa” nữa. Họ cũng sản xuất ra những trẻ mồ côi không ít. Khi sinh đẻ xong là họ bỏ thai nhi lại bệnh viện “dợt lệ”. Thế là thai nhi đó sau trở thành tương cướp...

Vân gọi ý:

- Mình đề nghị bạn Tảo là một nữ Phật tử có ý kiến thế nào về việc này?

Em bị hỏi bất chợt lại mang tính tôn giáo, nên khó nói được đúng đắn cho lắm:

- Theo Tảo nghĩ, Đạo Phật không chống đối và cũng không ủng hộ vấn đề phá thai. Tại sao không chống đối? Vì Đạo Phật không có biện pháp cụ thể nào để giải quyết những khổ đau của những em bé mồ côi mà các bạn vừa kể và còn do nạn nhân mãn ở những nước quá đông người. Nếu chỉ vì đạo đức mà chống đốt thì hóa ra “Đạo đức giả” sẽ tạo cho nhân loại thêm khổ đau, vốn đã quá khổ đau rồi. Và tại sao lại không ủng hộ phá thai? Vì Đạo Phật có giới cấm sát sanh đứng hàng đầu, cho dù chỉ là phôi thai. Bởi vậy Đạo Phật có Pháp Tùy duyên. Nghĩa là tùy hoàn cảnh và tùy điều kiện của mỗi cá nhân mà hành xử vụ việc sao cho hợp lý là được.

Em thấy tình hình buổi hội thảo càng lúc càng đi xa, nên em phát biểu:

- Tảo đề nghị cả nhóm chúng ta quay chủ đề trong phạm vi các nước giàu và nghèo để hiểu được sự tùy duyên, mà việc hành xử đó hợp hay không hợp với đạo lý mà thôi, kéo sắp hết giờ rồi.

Khánh lên tiếng lý luận:

- Xin lỗi các bạn gái, Khánh khác giới tính với các bạn, nên tham gia ý kiến về chuyện sinh đẻ thì chẳng khác nào những người mù sờ voi, cho nên có gì không phải xin các bạn tha thứ cho nhé! Như nước Úc thịnh vượng, dân số ít, mà đất đai thì rộng lớn; tài nguyên phong phú, nhất là chế độ dân chủ thực sự, bởi thế nền kinh tế được dồi dào. Cho nên không sợ bị thiếu hụt như các bạn vừa nêu có một số nước nghèo nàn và lạc hậu, trái lại Úc còn được khuyến khích sinh đẻ là khác. Thế thì sự phá thai không nên khuyến khích và cũng không nên ngăn cấm. Để tùy thuộc vào người đang mang thai có toàn quyền quyết định, họ được tự do hoàn toàn theo ý muốn của họ. Còn những người chống phá thai mà không đưa ra được biện pháp chống nạn nhân mãn cụ thể, thì thiết nghĩ: Câu nói ‘chống’ chỉ là chống suông, không có giá

trị thực tiễn. Chồng như thế chỉ là giả chồng, ai chồng mà chả được chứ.

(Những người chết đói năm Mậu Thân ở Miền Bắc Việt Nam)

Khánh nói tới đây, cả nhóm vỗ tay biểu thị sự tán đồng và cũng hết giờ thảo luận, nên em tuyên bố giải tán. Đoạn đúc kết nội dung buổi hội thảo rồi nộp bản báo cáo lên Ban Giám hiệu chị ạ!

Em cầu chúc Ba Mẹ và chị luôn an bình và thanh thản chị nhé.

Em của chị

Tảo Giang